

[Arne Melchior]

overtrædelse, som kan retsforfølges. Det er der ikke tale om i denne sammenhæng.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Jeg er nødt til at sige, at jeg synes, det er en ynk at høre hr. Arne Melchiors indlæg her, en ynk, dette fortvivlede forsøg på at gøre det, der er sket, til noget lovligt. Hvis det ikke er lovligt, så er det vel ulovligt, en lovovertrædelse. Hvad er forskellen? Kan hr. Arne Melchior ikke forklare os det?

Statsministeren har også på hr. Arne Melchiors vegne påtaget sig det retlige ansvar. Jeg vil gerne spørge hr. Arne Melchior, om man kan have et retligt ansvar for noget, som ombudsmanden konstaterer er ikkelovligt eller ulovligt, uden at der er tale om en lovovertrædelse, uden at der er tale om noget, der kan forfølges efter ministeransvarlighedsloven.

Jeg er stadig væk forundret over, at CD i denne sag, efter at CD's ordfører og også hr. Arne Melchior gentagne gange har proklameret deres positive holdning over for flygtningesagen, at man netop i denne sag, hvor der er sket det, vi alle sammen ved er sket, ønsker at lægge et låg over det hele.

(Kort bemærkning).

Torben Lund (S):

Det er jo interessant at sidde og følge debatten. Jeg har samme holdning som hr. Ole Espersen til det indlæg, hr. Arne Melchior netop er kommet med.

Det forbavser mig meget, at statsministeren ikke for længst har grebet ind i disse korte bemærkninger for at bekræfte det, som fru Pia Gjellerup læste op, og som ikke var et forkortet citat af et eller andet, men som var læst direkte op fra ombudsmandens rapport.

Det, der forbavser mig, er, at statsministeren ikke for længst er gået op og har bekræftet, at der altså står i ombudsmandens rapport, at der er tale om en administration i Justitsministeriet, som har været uforsvarlig og ulovlig. Det kan ikke læses på anden måde. Når betingelserne for, at en prioritering skulle være lovlig, ikke er opfyldt, så må man dog læse det sådan, at det er ulovligt. Ellers bliver det meget svært med det danske sprog fremover.

Jeg vil gerne spørge hr. Bjørn Elmquist, om ikke hr. Bjørn Elmquist, der jo også er jurist og retspolitisk ordfører og ordfører i sagen her, vil bekræfte, at ombudsmandens bemærkninger må fortolkes på den måde eller forstås på den måde, at ombudsmanden siger, at når betingelserne ikke er opfyldt, så er der tale om en uforsvarlig og ulovlig administration.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg vil nødig bidrage til at forlænge debatten. Jeg tror i og for sig, at alle de af Tingets medlemmer, som er i besiddelse af en rimelig udstrækning af god vilje, for længst har fattet, hvad sagen drejer sig om. Jeg mener nok, at hr. Ole Espersens sidste indlæg bidrog til forvirringen på en helt utrolig måde.

Hr. Ole Espersen refererede til, at jeg i dag har hævdet, at justitsministeren og regeringen bærer både det politiske og det retlige ansvar. Det er sandt, det har jeg vel nok sagt tydeligt. Men, siger hr. Ole Espersen, hvordan skulle man dog kunne påtage sig et sådant ansvar uden at erkende, at der forelå en ulovlighed? Jeg har påtaget mig ansvaret, justitsministeren har påtaget sig ansvaret. Vi er mange, som må dele det, men det er da ikke det samme som at vi erkender, at der foreligger det, hr. Ole Espersen så fejlagtigt postulerer: en ulovlighed.

Og må jeg minde om, hvordan ombudsmanden formulerer sig. Ombudsmandens helt afgørende konklusion findes på side 17 under punkt 7. Her er den. Hvis ombudsmanden havde ønsket at gøre gældende, at der var tale om en ulovlig administration, for hvilken der skulle gøres retligt ansvar gældende mod personer – ministre eller embedsmænd, ikke mindst embedsmænd – så ville han have skrevet det i selve konklusionen. Manden er da begavet, selvfølgelig er han da det; ellers havde Folketingets overvældende flertal vel ikke valgt ham. Kom ikke og beskyld ombudsmanden for at begå en afgørende formel fejl. Han har ikke begået fejl.

Hvis ombudsmanden havde følt, at her var tale om ulovligheder, for hvilke der skulle gøres ansvar gældende, så havde han gjort brug, som det er hans tjeneste-, ikke -ret, men -pligt, af ombudsmandslovens § 10, stk. 1, og instruksens § 11. Så havde han under anførelse af disse bestemmelser sendt materialet dels til ministeren, dels til Retsudvalget, men det er ikke sket. Kom da ikke og tro, at ombudsmanden, hvis han